

върха и, когато всичко се спотаи, вмъкна се въ двора. Огледа наоколо и, хопъ по стъпалата. Въ коридорчето нѣмаше никой. Дѣдо Бончо лумкаше нѣщо въ мазата. Вачо премина на прѣсти и така, както си бѣше нестриганъ, дриполивъ, съ торбичката и пастирска тояжка, току приклезна до вратата на третото отдѣление. Ослуша се въ тихото брѣмчение и занаднича презъ мѣничката ключалка... Охооо, черната дъска боядисана... и червени линии. Подѣтъ се лѣска, а лани? ... Бре, бре, бре... и нови чинове. Единъ, два, три... и по двоица на тѣхъ. Момчетата отпредъ... ей го и Младенчо въ нова риза и току се врътка... И Миндилчо до него, навирилъ глава като суекъ... И Христо дългиятъ. Колчавъ си е... щръкналъ като върлина отзадъ...

Нѣщо шумна въ коридора и Вачо се дрѣпна уплашенъ. И-и, де, — викна той на кучето, подало любопитно глава на входа, и пакъ се примъкна до вратата. — Шушнатъ нѣщо... като че се броятъ.

— Е, кажете деца? Кажете какъ прекарахте лѣтото? — издигна се гласътъ на учителя, и шумолещитѣ деца се спотаиха. Изведнажъ гласецътъ на Младенча зазвѣнтъ:

— Ние бѣхме цѣла дружина, господинъ учителю... Азъ, Кънчо, Миндилчо и Вачо...

— Кой е тоя Вачо, кжде е? — викна учителътъ и Вачо изведнажъ се дрѣпна встрани. А децата вѣтре едно презъ друго завикаха:

— Охоо, той вика, че нѣма да идва, учителю... нѣма да идва.

— Какъ, защо да не идва?

— Що го е страхъ да не го биете... — изсмѣха се децата въ единъ гласъ, но учителътъ нѣкакъ укорително завика.

— Защо ще го бия? Какво е направилъ, та да го бия? Азъ не бия...

И Вачо се привлече отново до вратата. Надникна и видѣ Младенчо, какъ е станалъ и разправя ли, разправя:

— Той, господинъ учителю, той... него, го караха въ общината...

„Ахъ тоя Младенчо, тоя Младенчо“ — смръщи се Вачо и още повече прилепи ухо до ключалката. А Младенчо не спираше да разправя: какъ го хвана пѣждарѣтъ въ бостана „Градинарцитѣ“, какъ го прекара презъ село съ голѣмата любеница, и всички хора му се смѣха и какъ, най-после, го затвори въ мазето на общината... Разправя Младенчо, а другарчетата му току подвикватъ:

— Кажи и за сѣното, дето подпалиха съ Дечо лудиятъ!.. И за влака, Младенчо... и за пукнатата му глава кажи!...

Разправя Младенчо, шушнатъ другарчетата му, а учителътъ, станалъ предъ тѣхъ, току клати глава:

— Видите ли? Видите ли, който трѣгва съ лоши другари... Я кажете на тоя Вачо да дойде. Кажете му, че новиятъ учителъ не бие. Що ще се биемъ? Искамъ да го оправя да стане добро момче...